

Битва з самим собою

– Рікі, ну куди ти лізеш? – спитала Оля, ледь розтуливши очі. – Котра там хоч година? Ну, дякую тобі! Восьма ранку! Сьогодні неділя, тобто завтра в школу, а ти мені навіть виспатися не дав! – вона осудливо глянула на свого далматинця і ображено відвернула голову в інший бік. Собака, зрозумівши, що засмутив господарку, зістрибнув з ліжка, влігся на килимку і почав жалібно скавчати, просячи пробачення.

– Ну гаразд, чого ти хтів? Гуляти? Зараз підемо, – промовила Оля, не в силах більше опиратися. Справа в тому, що Рікі завжди використовував цей прийом, коли чимось завинив. А яка дівчинка зможе довго опиратися милому погляду чотирилапого улюбленця? Ніяка. Зараз же, не дивлячись на те, що дівчинка лежала до Рікі спиною, вона відчувала пронизливий погляд його карих очей, їх сум та відчуття провини, що завжди невідомим чином відбивалося в широких зіницях. Оля повернулася обличчям до свого песика, погладила його м'яке блискуче хутро і посміхнулась. В такі моменти її посмішка ставала справді неповторною: кутики вуст лише ледь-ледь піднімалися догори, натомість справжня усмішка з'являлася в небесно-блакитних очах дівчинки. Вона справді показувала усю щирість почуттів, так як підробити чи зіграти таку радість не до снаги навіть найталановитішому актору. Закінчивши пестити свого улюбленця, Оля від душі потягнулася, з виразним небажанням піднялася з тепленького ліжечка, взула капці та попленталася до ванної кімнати. Ранковий душ збадьорив дівчинку, надавши всьому тілу сил та енергії. Рікі нетерпляче кружляв біля дверей, тримаючи в зубах повідець.

– О, а ти вже, значить, зібрався? – спитала Оля, виходячи з душу. – Я так розумію, снідати мені доведеться вже після прогулянки.

У відповідь на це собака випустив з рота повідець, декілька разів гавкнув і почав шкрябати лапою двері на вулицю.

– Гаразд, вмовив! – дівчинка швидко взула кросівки, накинула на плечі куртку, так як на вулиці не на жарт розігрався прохолодний осінній вітер, та вибігла на сходи.

– Все одно окрім тебе мені немає з ким гуляти, – сумно зауважила Оля, зачиняючи двері. – Ну чому світ такий жорстокий? Взяти, наприклад, моїх однокласників. Я до них з усією душею, але чим більше я прагну з ними зблизитись, догодити, тим з більшою відразою вони ставляться до мене. Ніби якийсь невідомий бар'єр відштовхує мене від оточуючих, замикає у своєму внутрішньому світі, не дає навіть найменшої щілини для зв'язку з тим, що назовні, – вона присіла до свого чотирилапого улюбленця, ніби сподіваючись, що він заговорить людською мовою та знайде потрібні слова, щоб заспокоїти її. Натомість все, на що спромігся Рікі, це облизнути обличчя господарки та зобразити щось на кшталт посмішки на своїй милій мордочці.

– Ти маєш рацію. Треба не забивати собі голову дурницями й жити далі. Чим менше я буду про це думати, тим швидше все налагодиться. Тим паче, є ж один хлопець, який залюбки зі мною спілкується... Максим. Знаєш, іноді мені здається, що я йому подобаюсь. І в такі моменти я задаюсь питанням: «Чи цікавився б він мною так само, якби ми були просто друзями?» Як вважаєш? – Рікі відповів радісним гавканням. – Справді? Що ж, це добре... Гаразд, залишу свої проблеми на потім. А зараз – ходімо гуляти! – Вони вибігли у двір і пішли вздовж Олиного будинку. Рікі був сьогодні у чудовому гуморі, тому бігав навкруг господарки, просячи ще й ще кидати йому палицю. Через деякий час Оля також пройнялася невимушеною веселістю свого друга і була ладна сама виконувати команду «Апорт!». Дівчинка так загралася, що і не помітила, як покинула рідний двір і звернула у вузький провулочок, за яким відкрилася дорога до лісу.

Він був особливо гарним у цю пору року. Листя саме починало жовкнути, ніби відображаючи споконвічну боротьбу літа та осені. Зелена частина листка відважно опирається, але жовта не збирається здаватися і врешті-решт перемагає, розфарбовуючи у яскраві відтінки цілісінькій ліс. Земля також втратила свій по-літньому насичений чорний колір і вкрилася барвистим

різмаїттям помаранчевого, червоного і коричневого. Скроні дерев, що скинули свої кольорові шати і оголили перед матінкою-природою своє зеленувато-коричнєве гілля, спокійно оминає пронизливий осінній вітер.

Оля швидко ступала по листяному килиму, наздоганяючи Рікі. За грою вони не помічали, як забігають все далі й далі по лісовій стежині.

Раптом дівчинка заворожено зупинилася і, відкинувши в сторону палицю, яку вже занесла над головою для наступного кидка, звернула кудись вліво. Рікі як блискавка зірвався з місця, аби наздогнати тростину, але, зрозумівши, що господарці зараз геть не до гри, випустив з зубів вже добре погризену ним гілку і, ще раз кинувши на неї сумний погляд, побіг наздоганяти Олю. Увагу ж дівчинки привернув досить великий за розмірами отвір в землі, дбайливо прикритий сухим галуззям, яке в дану пору року геть не вибивалося з загального пейзажу. Єдиним, що псувало природність цієї картини, був яскраво-червоний прапорець, що жваво тріпотів під подихами осіннього вітру. Саме через нього, власне кажучи, Оля й звернула від стежки. Зазвичай вона десятою дорогою обійшла б це місце, так як за власним досвідом знала, що в подібні отвори зазирати не слід.

Якось, коли їй було років п'ять-шість, вони з батьками їздили на відпочинок до озера. Там окрім кришталєво чистої водички, ніжних промінчиків теплого сонечка та золотистого піску, навколо розкинувся ще й просторий ліс, що так і манив до себе ледь відчутним запахом хвої. Одного дня сім'я вирішила навідатися туди за грибами. Початок прогулянки був просто казковим: ледь не під кожним кущиком ховалися білий чи польський гриби, несміливо позираючи на світ своєю коричневою шляпкою. Тато одразу ж вирвався вперед, аж сяючи від азарту та поглядаючи на майже заповнений грибами кошик. Мати ж мусила доглядати за маленькою Олею. Вона поволі йшла по лісу, тримаючи маленьку донечку за руку, та навчала її розрізняти отруйні та їстівні гриби. Все б і закінчилось так мило і спокійно, якби родина не натрапила на галявину, яка була просто всіяна грибами. Не можна було ступити й кроку без радісного вигуку і поповнення свого кошика все новими й новими красенями. Тут і мама Олі не змогла втриматись від спокуси й,

відпустивши доньку, почала поволі віддалятися, переходячи від одного гриба до іншого. Спочатку дівчинка слідувала за батьками, але потім їй стало нудно і вона вирішила пошукати розваг деінде. Добре, що знайшла вона їх геть неподалік, інакше Олі точно було б непереливки... Так ось. Її увагу, як і цього разу, привернула така собі яма. На жаль, малі діти лізуть усюди, де їм дозволяють пролізти їхні розміри, незважаючи на будь-яку небезпеку. Та й взагалі поняття небезпеки у них значно вужче, ніж у дорослих. Іноді це допомагає не відмовлятися від багатьох задовольень, що не може собі дозволити старша людина, але іноді призводить до невиправних ситуацій. На щастя, цього разу дівчинка вийшла сухою з води. Вона спустилася донизу по зручно лежачій колоді (до того ж, там було не так високо) й несміливо пішла вперед. Проте одразу ж збагнула, що щось не так, побачивши перед собою двійко маленьких кабанчиків. Їхня мати лежала прямо посеред цієї ями і голосно хропіла, та ще й так гучно, що здавалося, ніби здригається все навкруг. При кожному вдиху її загрозового вигляду товстелезні ікла піднімалися, мов готуючись когось штирхнути. Побачивши перед собою незнайомку, малеча залилася в пронизливому пищанні та миттю понеслися за масивну спину матері. Зрозумівши, що це не до добра, Оля вирішила накивати п'ятами, доки не додалося ще якихось проблем. І дуже вчасно. Якби в цей момент дівчинка, перебираючи руками й ногами як мавпочка, не видерлася назовні все по тій самій колоді, то переполохана криком дітей мати просто розчавила б її своїми величезними копитами. Зате тоді Оля поставила власний швидкісний рекорд, тому що так швидко вона не бігала більше ніколи в житті...

Чесно кажучи, дівчинка зараз би не зупинилася, коли б саме ця печера не відрізнялася від усіх інших в цьому лісі. По місту ходили сотні легенд та оповідок про це місце. Власне, тому його і відмітили червоним прапорцем, адже це – колір небезпеки. Звісно, кожна історія відрізнялася від інших, час від часу зустрічалися й геть неймовірні варіанти, але основна суть зводилася до одного: ніби ця печера переповнена привидами і духами, які виходять не лише вночі, як це буває зазвичай, але й вдень. Багато людей розповідали, як

стикалися з ними віч на віч. Одні кажуть, що вони милі і дружелюбні, інші ж описують кровожерливих монстрів, які не в змозі знайти вічного спокою і тиняються світом в пошуках людей, чиї тіла стали б їх власними. Це все було неголосними чутками, що тихим відлунням ходили містом, доки двоє хлопців надвечір не вийшли в цей ліс за ягодами. Ці підлітки завжди шукали пригод на голову, тому, звісно, не могли оминати своєю увагою цю печеру. Саме вони ніби відзняли на мобільний телефон якісь майже прозорі силуети, що носилися, за їхніми словами, взад і вперед по підземеллю, виючи щось незрозуміле. Коли ж хлопці спробували піти, це щось перегородило їм дорогу, зачепило за одяг і почало тягнути вглиб печери. Саме тоді один з юнаків, скориставшись спалахом камери на телефоні, засліпив таємничого привида та разом з другом уніс ноги подалі від цього місця. Після того випадку місто розділилося на дві частини: одні сприймали всі ці події за чисту монету й навіть почали скуповувати різні талісмани і обереги, інші ж вважали, що це все обман та вміле користування компю'тером, а хлопці просто вирішили прославитись в такий спосіб. Проте кожен, якої б думки він не притримувався, намагався всіляко оминати це місце, як то кажуть, «береженого Бог береже». А щоб напевне знати, та це печера чи ні, якийсь дбайливий громадянин і встановив тут цей прапорець.

Оля обережно наближалася, підсвідомо намагаючись не створювати зайвого шуму, але під ногами з кожним кроком зрадницьки шелестіло сухе листя чи тріскало опале гілля. Ще й Рікі метушився десь позаду, несміливо позираючи то з-за однієї ноги, то з-за іншої. Дівчинка впритул наблизилася до печери і почала пильно вглядатися у темні щілини, які надавали ще більшої загадковості цьому місцю.

– Цікаво, що там? – з вогником в очах спитала Оля, обертаючись до далматинця. – Як я хотіла спуститися і побачити все на власні очі! – Рікі явно не підтримував цю ідею, так як одразу почав невдоволено гарчати.

– Та годі тобі! Що, злякався? Ну я одним оком тільки гляну і підемо назад, – але й це прийшлося собаці до смаку і він, міцно схопивши зубами низ Оліних джинсів, почав відтягувати її від таємничого отвору.

– А ну відпусти! Що це таке? Сидіти! – пес мусив послухатись. – Я що, схожа на схиблену? Я обережно відсуну гілля, зазирну всередину і все, – не дочекавшись відповіді Рікі, вона повернулася до нього спиною і почала втілювати свої задуми в життя. Відкинувши в сторону декілька величеньких дрючків, вона встала, обтрусилася коліна і ступила крок вперед, щоб зручніше було працювати. Несподівано листок, на який Оля, як вона думала, надійно поставила свою ногу, поїхав по слизькій, припорошеній росою траві і дівчинка полетіла вниз, чуючи, як віддаляється стривожене гавкання Рікі...

Оля опритомніла у якомусь геть незнайомому для неї місці, що зовсім не відповідало її уявленню про печеру, в якій вона мала б опинитися. Першим, що змусило дівчинку насторожитися, були стіни. Вони були якісь напівпрозорі та ледь помітно колихалися, нагадуючи зникаючий міраж. Тому Оля заплющила очі, добре їх протерла і знову відкрила. Але навкруги нічого не змінилося, за винятком того, що двоє якихось незнайомих людей, помітивши, що вона оговталася, почали повільно наближатися.

– Ви хто? – перелякано крикнула Оля, відповзаючи назад по підлозі, викладеній із прямокутних кам'яних плит, яка, як і стіни, була трохи прозорою та колихалася.

– Не бійся, ми тобі не зашкодимо, – відізався один з незнайомців. Це був приємного вигляду хлопчина, років п'ятнадцяти-шістнадцяти, з коротким коричневим волоссям та великими карими очима. Єдине, що яскраво виділялося в його зовнішності – родима пляма у вигляді зірки на правій щоці. Але, незважаючи на досить миролюбний вигляд парубка, така банальна фраза зовсім не заспокоїла Олю, а, навпаки, змусила іще з більшим завзяттям перебирати ногами. Раптом хлопчина разом з іншим незнайомцем, якого було погано видно, так як весь цей час він знаходився у затемненій частині цієї печери, зупинилися і почали пильно вглядатися в обличчя дівчинки.

– Так це ж не вона, – розчаровано плеснув себе по нозі хлопець. – Не тільки обличчя, навіть колір волосся інший. А я вже було зрадів... Як ти тут опинилася, дівчинко?

– Та мені самій, власне кажучи, було б цікаво про це дізнатись, – відповіла Оля, нарешті взявши себе в руки. Вона встала, струсила з одягу бруд та, поставивши руки в боки, пильним поглядом глянула на співрозмовника.

– Що ти так дивишся? Якби знав, то не питав би! – розгублено відповів хлопець.

– Я можу пояснити, – втрутився у бесіду другий незнайомець. Він нарешті вийшов на освітлену частину печери і Оля мала змогу роздивитися його в усіх подробицях. Це був старий дід, майже все обличчя якого було сховане за густим, сивим волоссям, довгою бородою та вусами. Своєю зовнішністю він дуже нагадував Дамблдора з відомого кінофільму. Лише зараз Оля помітила, що окрім неї ніхто не знаходився на землі, так як обидва незнайомця зависли в повітрі сантиметрів за п'ять від кам'яних плит. В цей момент дівчинка здивувалася настільки, що, забувши про недавню напруженість ситуації, вирячила очі на ноги старця та парубка та почала видавати окремі не пов'язані між собою звуки. Щось схоже на «А...як...земля...ноги...не може бути».

– Все по порядку, не біжи поперед батька в пекло. Для початку, дозволь представитись. Я – старець Ореон, а це, – він вказав на хлопчину, – мій учень, Ерік. Ми – захисники інь-янь рівноваги по вашому місту.

– Хто-хто?

– Що ж ти така нетерпляча! – не витримав старець. – Будь ласкава, вислухай все до кінця і не перебивай, – в цю мить Олі здалося, що дідусь злегка схиблений, тому вона вирішила з ним не сперечатись, а, знову опустившись на прохолодну підлогу, кивнула головою.

– Ось і чудово. Так ось. Головна мета нашої роботи – слідкувати, щоб у вашому місті так званий «інь» не перевищував норму. Якщо це слово тобі ні про що не говорить, то поясню: кожна людина має в собі темну і світлу частини. Вони проявляються у її вчинках, думках, рисах характеру. Якщо людина заздрісна, підла, робить усе заради власної вигоди і таке інше, значить, в ній домінує інь. Ми ж маємо вчасно відреагувати на кожен такий випадок. Конкретно наша робота – слідкувати, щоб саме у вашому місті

світлого і темного було порівну, і ні одна зі сторін не переходила допустиму межу.

– А якщо янь переважить, то ви навмисне будете злити людей? – іронічно спитала Оля.

– На нашому віці ще такого не було та й навряд чи буде. Про що це я... А, згадав. За рівновагою ми слідкуємо за допомогою он тих двох табло: те що зліва – ваше місто, справа – цілий світ, – Оля підняла очі і справді побачила два здоровенних кола на протилежній стіні. Вони були обрамлені золотавою смужкою, а всередині точилася напружена боротьба між двома хмарами: білою та чорною. І якщо праве коло ділилося рівно навпіл, то в лівому легко можна було помітити явну перевагу чорної хмари. – Як бачиш, у місті справи йдуть не найкращим чином. Раніше ми тримали все під контролем, але зараз інь явно перехоплює ініціативу і ми не в змозі хоч щось із цим зробити!

–Та й це не найстрашніше! – перебив Ореона Ерік. – В чому головний принцип нашої роботи? За допомогою спеціальної мапи ми виявляємо людей (які подані у вигляді плям з різними ступенями затемнення), у яких, так би мовити, «рівень інь» досяг критичної точки. Далі навідуємося до їхнього внутрішнього світу та сумісними зусиллями з янь повертаємо людині внутрішню рівновагу. Все було добре і ми вправлялися зі своїми обов'язками, доки на мапі не з'явилася майже повністю затемнена пляма. Я миттю полетів до місця, де мала перебувати ця людина, але там не було нікого! До цього моменту карта ніколи не давала хибної інформації. Гірше того, ця людина ніби заражає інших, народжує в серцях всіх, з ким спілкується, ненависть, злість, гординю, і місто просто переповнюється негативною енергією. Мало того, що цей «невловимий інь» повністю виснажує нас зі старцем, не залишаючи ніяких сил, так ще й подібна ситуація може згубно вплинути на світову рівновагу! А це вже справжня катастрофа!

– Це все дуже цікаво, але до чого тут я? Ви обіцяли пояснити, як я опинилася в цьому триклятому місці! – з нетиповою для себе роздратованістю крикнула Оля.

– Знову за рибу гроші! Я ж просив не перебивати! – також підвищив голос Ореон. – Колись давно, – продовжив він, заспокоївшись, – до нас завітав верховний староста. Він єдиний з охоронців інь-янь рівноваги, хто слідкує за стабільністю у цілому світі, а не у окремо взятій місцевості. Тоді він облітав усіх своїх підлеглих, аби особисто прослідкувати за роботою кожного. Завітав і до нас. Окрім того, що старець могутній чаклун та неймовірно мудрий чоловік, він має дар віщування. І відлітаючи від нас, залишив свого роду пророцтво. Ніби колись саме в нашому місті з’явиться якийсь неловиме зло, яке ми не зможемо подолати самотужки. Тоді нам допоможе дівчинка з довгим, білосніжним волоссям, кирпатим носиком, зеленими очима та...

– Або я дуже давно не дивилася в дзеркало, або я геть не піходжу під цей опис!

– І я про те ж! – підтримав її Ерік. – Не вона це, старцю, не вона!

– А тепер ви обидва прикриєте роти і вислухаєте мене. Таких збігів не буває. Досі жодна людина не могла вивільнити свій дух та побачити нас, поговорити з нами! Кожен, хто навідувався до цієї печери, бачив лише найрізноманітніші видіння, причому чим більше вони боялися, тим видіння були страшнішими, і ніхто не міг пройти крізь ці стіни, ніхто! Якщо вже саме ти потрапила сюди, то помилки бути не може.

– Цього не може бути! – не вірила власним вухам Оля. – Якщо ваші слова – правда, то в мене мають бути якісь надздібності чи бодай щось, що відрізняло б мене від інших! А я звичайна людина, така сама, як і решта!

– Це легко перевірити, – посміхнувся старець, – злітай з Еріком до наступної людини і спробуй їй допомогти.

– Злітай? Ви при своєму розумі? Взагалі-то я вмію лише ходити.

– А ти намагалася? Звісно, тіло людини не здатне на такі речі, а от дух... Спробуй! – Ерік протягнув їй руку та підняв з прохолодної підлоги. Дівчинка розгублено дивилася по сторонам, не знаючи, що це, сон чи якийсь

марення, але чомусь всім серцем довіряла цим людям (чи хто вони там), тому, зробивши глибокий вдих для більшої впевненості, сильно відштовхнулася від землі і... полетіла!

– Неймовірно! – кричала вона, літаючи по печері то в один, то в інший бік і заливаючись дзвінками м сміхом.

– Ну годі, дитино, – Оля слухняно опустилася на землю, – а тепер і справді вирушай з Еріком, адже доки ти тут розважаєшся, зло ні на хвилину не перестає працювати.

– Летимо? – спитав хлопець.

– А раптом в мене не вийде...

– Доки не спробуєш, не дізнаєшся! – він схопив дівчинку за руку, і вони полетіли у невідомому напрямку.

Як і, напевно, кожна людина, Оля завжди мріяла пронестися над своїм метушливим містом, глянути згори на маленьких його мешканців, які ніколи не стоять на одному місці, а все біжать кудись, поспішають. Але звідси все було зовсім не таким, яким його звикла бачити Оля. Природа була геть змарнілою, фарби втратили свою яскравість. Ліс, що ще сьогодні викликав у дівчинки ураган емоцій, тепер здавався лише купкою стовбурів, недбайливо розкиданих по місцевості. Клумба в центральному парку – гордість міста, вже не викликала захоплення, а скоріше співчуття, так як всі квіти втратили барви і здавалися мертвими. Навіть небо, незважаючи на погожу днину, не сліпило своєю блакиттю, а нагадувало замулену річку – ніби те ж саме, а купатися все одно не хочеться. А замість людей виднілися лише прозорі силуети, всередині яких напружено боролися біла та чорна хмари.

– Ну як тобі літати над власним містом, а не юрмитися разом з іншими десь там, знизу? – спитав Ерік, кинувши на Олю зацікавлений погляд.

– Це справді чудово, але що сталося з природою? Ще зранку вона майоріла для мене різноманітним кольорів, жила, а зараз... Та й людей я не бачу. Лише прозорі силуети та дві хмаринки всередині, – сумно відповіла та.

– Так це ж прекрасно! – захоплено вигукнув парубок. – Я маю на увазі, – швидко додав він, узрівши деяке здивування на обличчі дівчинки, – добре,

що ти бачиш те ж саме, що і я. Отже, старець не помилився. Розумієш, побачити боротьбу інь та янь всередині людини може лише справжній охоронець. А природа... Коли домінує зло, то їй, бідоласі, непереливки. виправити нічого не може, а сама згасає під гнітом людських сварок, образ, ненависті... Людським оком цього не видно, а відтого і виправляти ніхто нічого не збирається. Та й навряд чи хтось зміг би, адже навіть найвидатніший науковець планети не виявить справжню причину проблеми, а рішення таке просте... Гаразд, годі про це, адже чим краще ми будемо працювати, тим швидше все повернеться у звичне русло, а природа розквітне з іще більшим завзяттям. Як бачиш, свого наступного, так би мовити, пацієнта, можна часто можна знайти і без мапи. Он, наприклад, на перехресті стоїть жінка. Лише глянь, до чого вона себе довела, як активно інь гасить усі її добрі риси. Ну як, готова летіти на допомогу?

– Ну, майже, – невпевнено відповіла Оля.

– Звісно, трохи не та відповідь, на яку я очікував, але й так згодиться, – посміхнувся їй у відповідь Ерік і вони разом полетіли до визначеного об'єкту.

– А як ми залетимо всередину? – здумала Оля за півметра до обраного силуету.

– Так само, як ти заходиш у відчинені двері! – відповів Ерік. І не збрехав, адже вони влетіли всередину ніби у своє власне тіло. Лише зараз Оля помітила, що в центрі білої хмаринки, відчайдушно розмахуючи руками, знаходилася мініатюрна копія цієї жінки, огорнена приємним ніжно-жовтим сяйвом. Очевидно, саме це і була її янь, а не біла хмара навколо.

– Як добре, що ви прийшли! – відізвався вона. – Я геть не можу впоратись, допоможіть!

– А тепер слухай, що ти маєш робити, – серйозно розпочав Ерік, – сконцентруйся і згадай найприємніший момент твого життя. Так ти налаштуєшся на потрібний лад. Потім думкою запевнюй людину, що вона, насправді, наймиліше та найдобріше створіння, що ніякі сварки їй не потрібні, можна все вирішити мирною бесідою, що потрібно не заздрити, а

цінувати те, що є, потрібно не ненавидіти, а бачити в людині й хороші якості. Зрозуміла?

– Я спробую! – рішуче заявила Оля. Спершу вона згадала найрадіснішу мить свого життя. Це був день, коли Максим подарував їй Рікі – найвірнішого та найкращого друга Олиного життя. Потім про себе почала повторювати фрази Еріка, згадуючи все нові й нові позитивні якості. На секунду дівчинка відволіклася від концентрації і розплющила очі. Вона побачила, як від неї з Еріком ллється світло-жовтий потік, який ніби розсікав чорну хмару, все зменшуючи та зменшуючи її. Через деякий час обидві хмари зрівнялися у своїх розмірах, а інь (ще одна міні-копія жінки, проте огорнена чорним сьайвом), яка на деякий час підлетіла ближче, намагаючись чинити опір, розчаровано зітхнула та подалася вглиб своїх темних володінь.

– Ну ти розумниця! – захоплено вигукнув Ерік. – Якби я був таким талановитим учнем та мав такі насправді неймовірні здібності, то баланс у нашому місті ніколи не порушився б.

– Ти перебільшуєш, – знітилася Оля.

– Величезне вам спасибі, що ви так вчасно прийшли! – не могла натішитись янь врятованої жінки.

– Пусте, це наша робота! – відповів Ерік. – Ну що, Олю, тобі сподобалося допомогати людині?

– Так!

– Тоді полетіли далі. В нас таких ще півміста. Бувай, янь! І не втрачай більше контролю над ситуацією.

– Буде зроблено! – відповіла та.

Оля з Еріком покинули тіло жінки та попрямували далі. З кожною наступною людиною Оля відчувала все більшу впевненість у власних силах. Проте, не зважаючи на щирі радість за врятованих та неймовірний прилив адреналіну, після кожної такої допомоги дівчинка відчувала, що слабшає сама.

– Все в порядку? – спитав Ерік, помітивши виснаженість на обличчі супутниці.

– Так, – не хотіла дарма тривожити його Оля, гадаючи, що це все з незвички і скоро минеться.

– Правда, вже після декількох вдалих спроб вже набагато легше долати янь? Найважче завжди перебороти самого себе, свій страх перед новим, незвіданим, а далі справи йдуть, як по маслу.

– Так. Кому наступному будемо допомагати? – намагалася збадьоритися Оля.

– Ну годі! – почувся до болю знайомий голос.

– Що годі? – спитала дівчинка. Ерік здивовано глянув на неї.

– Ти до кого?

– Хіба ти не чув цей голос? Він такий злий і гучний, що справді мене лякає.

– Я нічого не чув, – впевнено заперечив Ерік.

– Зараз я з тобою розберуся раз і назавжди! – продовжував голос.

– Ну ось, знову! Це... – Оля не встигла закінчити фразу. Несподівано все попливло перед очима, її завертіло, ніби дівчинка опинилася в самому центрі урагану, і потягнуло, немов магнітом, у невідомому напрямку...

Оля отямилась в чиємусь тілі. Вона миттю скочила на ноги і стала розгублено озиратися у пошуках Еріка. Але його ніде не було. Тоді вона повільно видихнула, намагаючись опанувати себе. Далі дівчинка ще раз пильно оглянувши простір навколо, пробуючи зрозуміти, до чийого тіла вона все ж таки потрапила, адже такої ситуації їй не траплялося ще ніколи. Майже весь внутрішній світ цієї людини був огорнений мороком, залишався лише маленький клаптик білої хмари, в центрі якої непорушно лежала янь. Олину напружену зосередженість перервав той самий голос:

– Нарешті ти тут.

– Хто ти? Де я взагалі? Де Ерік?

– Уявлення не маю, де твій Ерік. А я є той самий «невловимий інь», про якого мовило пророцтво.

– Так це через тебе усі ці неприємності? Покажись!

– Ха-ха, як весело дивитися на тебе, таку безпомічну, безсилу. А от у мене справи йдуть дуже добре. Як бачиш, я вже захопила майже всю

свідомість цієї дівчини. Ззовні, правда, вона дуже добра і привітна, просто ідеальна дитина: і вдома помічниця, і в школі відмінниця, але ось з друзями не щастить. І все завдяки мені. Вона настільки звикла тримати все в собі, що накопичувала цю злість та гнів майже все життя. Я ставала сильнішою і сильнішою, і врешті-решт досягла такої могутності, що можу активізувати інь інших людей. Завдяки мені вони стають сильнішими та захоплюють владу у своїх тілах. Щоправда, сама дівчинка дуже дивується: чому чим більше вона спілкується з людьми, чим більше намагається їм догодити, тим більшу відразу до неї вони відчують.

– Ні, цього не може бути! – відчайдушно крикнула Оля.

– Може, Олю, може. Ну як, неприємно усвідомлювати, що «невловимий інь», який може зруйнувати баланс у всьому світі – це ТИ! – володарка голосу нарешті показала з п'ятми. Оля просто не вірила власним очам: огорнена темним сяйвом, з ехидною посмішкою на обличчі до неї вийшла вона сама.

– А тепер, дозволь мені завершити розпочате. Доки ти, моя люба, допомагала іншим, я з легкістю поборола твій ослалений янь та здобула омріяну владу. І вже через декілька хвилин ти зникнеш з обличчя землі і на світ з'явиться інша Оля, та, яка завжди жила тут – всередині, але ніколи не мала змоги показатися назовні, – після цих гучних слів, інь заплющила очі і почала щось сконцентровано бурмотіти. В цю мить на Олю полився насичено-чорний потік, що ніби клешнями витягував з неї всі сили. З кожною секундою вона відчувала все більшу і більшу слабкість. Їй було несила стояти на ногах і дівчинка знищено впала в центрі вже зовсім маленької білої хмаринки поряд зі своїм янь. Вона не могла навіть поворухнутися й лише хаотичні думки, які наче рій бджіл носилися в Оліній голові, були хоч якимись ознаками життя. «Все не може от так закінчитись! – думала вона. – Але що я можу зробити? Моє інь набирало силу на протязі стількох років, а я цього навіть не помічала. Ззовні була пай дівчинкою, а всередині накопичувала всю лють, злобу, ненависть, заздрість... Та не можна так просто здаватися! Я маю вижити! Хоча б заради батьків, заради

Рікі. Адже вони єдині, хто не відвернувся від мене, ті, на кого інь, не зважаючи на свою могутність, не змогла вплинути. Хоча ні. Ще є Максим, який залишався вірним другом з моменту знайомства... Чому саме ці люди? Що їх об'єднує? Любов! – вихорем пронеслося у Оліній голові. – Всі вони мене люблять! Тато й мама як доньку, Рікі як господарку, а Максим як дівчину! Так ось що не може подолати інь. Любов! Це почуття настільки щире й світле, що ніяке зло не здатне його перемогти!». Оля з останніх сил оперлася на руки та припіднялася.

– Ти, напевно, вже святкуєш свою перемогу, – слабким, але впевненим голосом почала вона, – проте ти не врахувала одне – у мене є зброя, що зведе всі твої зусилля нанівець. Яка б ти не була, що б ти не робила, як би не страждав від тебе світ, але ти – це я! І тому я люблю тебе, адже жодна в світі людина не в змозі сказати, що ненавидить саму себе, – інь відволіклася від концентрації і вперше перелякано глянула на свою супротивницю. – Так, я люблю тебе, адже без тебе, не було б мене! Ми разом створюємо одне єдине ціле – дівчинку Олю, що живе на білому світі, яка здатна приносити радість – хай невеликій кількості людей, але просто тим, що вона є!

– Ти мене ненавидиш! Я тобі зламала життя! Через мене в тебе ніколи не було справжніх друзів! – відчайдушно кричала інь, помітивши як біла хмара почала розсікати тенета мороку, відновлюючи свої позиції. Тендітне тіло янь поворухнулося і вона розплющила очі. Оля миттю звела її на ноги та продовжила, щиро вірячи у те, що говорить:

– На світі не буває ідеальних людей. Отже, ніхто не зміг би існувати без інь. І я не виняток. Я всією душею люблю це життя, а без тебе воно було б неможливим. Тож я не можу не любити ту, якій хоч маленькою частиною завдячую життям на світі. Щиро тобі дякую! – після цих слів янь міцно стала на ноги. Від неї почав відходити величезний сліпучо-білий потік, який знищував чорну хмару, проходячи крізь неї, мов ніж крізь масло. Нарешті рівновага у Оліній свідомості відновилася! Проте раптом все попливло у дівчинки перед очима і вона знесилено впала...

Прийшовши до тями, Оля відчула різкий біль у правій руці. Вона лежала на твердій землі, яка сильно смерділа через надмірну вологість. Зверху, метрах в трьох над собою, вона на тлі блакитного неба побачила схвильовану морду Рікі, який бігав туди-сюди і гучно гавкав.

– Невже це був лише сон, – розчаровано сказала Оля, піднімаючись та потираючи збиту до крові руку. – Шкода... Хоча із цього сну можна зробити для себе багато корисних висновків. А зараз треба якось вибиратися звідси, – вона озирнулась. Одна зі стін печери була досить пологою, а навколо було навалено багато всілякого галуззя. Сама ж стіна була земляна, тому Олі було неважко вирити собі щось на кшталт східців та вибратися назовні. Власне, це вона і зробила.

Далматинець одразу ж накинувся на господарку, почав облизувати її обличчя та щасливо гавкати. Оля також, не приховуючи радості, стиснула песика у своїх обіймах.

– Ну годі, Рікі, ходімо додому. Як на мене, пригод на сьогодні вистачить, – вона взяла улюбленця за повідець і вони бравною ходою почимчикували до свого будинку.

– А ось і наш під'їзд. Зараз залізу в теплий душ, поснідаю і за уроки... Ех..., – казала Оля, глядячи в очі собаці. Краєм ока вона помітила компанію своїх однокласників, що проходили через її двір.

– Гей, Олю! – несподівано покликали вони її, – не хочеш сходити з нами на прогулянку до парку?

– Хто? Я?

– Так! – вони підійшли ближче. Особливо щасливим виглядав Максим. Проте говорив не він, а Марина – наймодніша дівчинка їх класу:

– Розумієш, ми тут подумали... Ти ж нам нічого поганого не зробила, а навпаки, завжди намагалася потоваришувати. Ми ж чомусь передвзято до тебе ставились. Вибач!

– Все добре! – не пам'ятала себе від щастя Оля. – Я зараз перевдягнуся і вийду, – вона кинула вдячний погляд на Максима. Той у відповідь посміхнувся.

– Добре, ми зачекаємо, – посміхнулась до неї решта однокласників.

«Все ж таки це був не сон! – думала дівчинка, піднімаючись по східцях. – І сьогодні я виграла найскладнішу у своєму житті битву – битву з самою собою!»

м. Житомир, серпень 2011р.